

**Καλικάντζαρος Βουλής
κι' ό Διώκτης Φασουλής.**

Καλ.—

Καλικάντζαρος ήγώ
τόν κύρ Χαμπρο κυνηγώ
και τούς άλλους μασκαράδες,
πού γυρεύουνε παράδες.

Καλικάντζαρος βαρβάτος,
σοβαρός και κουδουνάτος,
μή τύλорθο μου φακίλο
έσκαζα τόν κόσμον όλο.

Καλικάντζαρος θριμμίνος,
πού μή σκιάζεται τό γένος,
κι' όποιος τάβαλε μ' έμινε
τόν έπηγε τρία κι' ένα.

Δέν τρέμω άγαστουραις
κι' άγριμμίναις μουραις,
τού Βασιληά κακίωματα
και νάζικα και κακίωματα.

Δέν τρέμω Ευρωπαϊούς,
βαναύσους υβριστάς,
και τούς άποτροπαιούς
έκείνους δανειστάς.

Τό κόκκινό μου μάτι
τό τρέμει κι' ή Βουλή,
άλλ' όμως πού πολύ
τό τρέμει τό Παλάτι.

Τήν καθιμά μαγάρια
άπ' τόν λαίμο χραπόνω,
και μίς' άπ' τά φουγάρια
τού Παλατιού τρυπόνω.

Τής κανονίης τήν κρίσι
τήν έχω γιά χαρά μου,
κι' Ανατολή και Δύσι
τήν γράφω 'στην ουρά μου.

Μέ τούτα μου τά νύχια τόν Θρόνο τσαγγουρίζω
και γιά θεσμούς και νόμους τριγύρω του στριγγίζω,
κι' είναι πολλά τά ντέρτικα, πολλά και τά μεράκια μου,
και τρέχουν άπ' όπισω τά καλικαντζαράκια μου.

Μέ τούτα τά μικρά μου τά καλικαντζαράκια
είδα ζωή και όδα τό κράτος και τό Στέμμα,
κι' έφρίχτηκα 'στόν Χαμπρο και 'στ' άλλα τά κοράκια
κι' ήπια σάν πετιμίζι τό πρόστυχο των αίμα.

Μέ τούτα κουδουνάτος ξανάγινε Σωτήρας
κι' έδιωξα κι' άστυνόμους κι' έδιωξα και κλητήρας.

ὁ δὲ στρατὸς καὶ γρήν Ἀστυνομίας κάνει
καὶ λάμπουν μὲς 'στους δρόμους Ἀστυφυλάκων κρήνη.

Ἔξω τὸ πῆλιον,
τὸ σαχλὸν κι' ἀνοικτεον,
κι' ἡ κόκκινη γηκεῖτα
καὶ καθμιμὴ ρεμπέτα.

Μὲ τὸ κράνος τὸ βαρὺ
ὁ καθεὶς θὰ μὰς θωρῆ
καὶ θὰ λὶγ στήρα τήρα
νέας ἐρᾶσεις τοῦ Σωτήρα.

Θὰ τρίμη καθε νέκος
καὶ θὰ τοῦ στρίψ' ἡ βδοκ
σάν βλέπη μὲ τὸ κράνος
πὼς στίκω 'στὴν βαλβίδα.

Τίγκι τίγκι μὲ τὰ κευθούνια
ἀπ' ἔδω κι' ἐκεῖ πατῶ,
κι' ἀπ' τὰ δὴδ μου τὰ ρουθούνια
φλόγασι χύνω καὶ κροτῶ.

Φράγκους καὶ Ρωμηοὺς μουντζῶνα,
μὲ καὶ εἰ τὸν Φραουλῆ,
καὶ Παλάτι καὶ Βουλῆ
μὲ τὰ νύχια μου γαντζῶνα.

Κι' ὅποιος τόκουσι καρτερεῖ
καὶ κεράλατα δανειῶν
μὲ τὸ κράνος τὸ βαρὺ
τοῦ τοακίω τὸ κρανίον.

Τρίγουν ὀπίσω κι' ἔμπροσά καὶ μ' ἔξορκίζουν ὄλοι
κι' ὄλιγοι Καλικάντζαροι καὶ τῆς Αἰλῆς διαβόλοι,
ποῦ καρτεροῦν νὰ φύγω γ'ὼ γιὰ νὰ χωθοῦν ἔκινεσι,
ὁ Ἀδρὸς Καλικάντζαρος θαρροῦν πὼς δὲν θὰ μείνη,
καὶ πότε λὶν πὼς ἔργα, καὶ πότε πὼς θὰ φύγω,
ὅμως ἐγὼ σηκῶμαι καὶ τῆς φωνᾶσι τῶν πνίγω.

Στίκουν ἀπ' ἔξω νηστικοὶ καλικάντζαρων λόχει
κι' εἶναι μεγάλ' ἡ πείνα τῶν, μεγάλη τῶν κι' ἡ λύσσα,
ὅμως ἐγὼ δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ τὴν καπνοδόχη
καὶ τὰ ρουθούνια μου κτυπῶ τοῦ μαγαριεῶ ἡ κνίσσα,
κι' ἔκινεσι δαιμονίζονται καὶ τῆς οὐράσι τῶν στρήφουν
καὶ τὰτσαλένια νύχια τῶν μὲ βόγγι ξερογλίφουν.

Χάνετι, Καλικάντζαρι, ἀδικῶς τὸν καιρὸ σας
κι' ἔλατε προσκυνήσατε τὸν Καλικάντζαρό σας.
Ὁ Λόρδος Καλικάντζαρος θὰ ζῆ, θὰ βασιλεῖ,
κι' αὐτὸς θὰ γίγνη κανονίας καὶ σὰς θὰ ἐρεζιλεῖ.

Γλεῖφω τσανάκια καὶ βροντῶ κι' ἀστράφτω καὶ σφυρίζω
καὶ κατασπράκις καὶ ταψιὰ τάνασποδογρίζω ...

νὰ! ποῦθε κι' ἡ Πρωτοχρονιά, νὰ! ποῦθαν καὶ τὰ Φῶτα,
καὶ 'στὴν βαλβίδα στίκομαι μπιστάκασι σάν καὶ πρῶτα.

Φ.—Ὀῦξω, Καλικάντζαρι ... νὰς' ἔξορκισμένος.

Κ.—Μὲ τὸ κανονίδι μου θῶσα τὸ γένος.

Φ.—Ὀῦξω, Καλικάντζαρι, ποῦ φορεῖς φωκῶλα ...

ἀπὸ τὴν κιαμποῦρα μὰς τῶρα πὰξ ξεκόλλα.

Κ.—Ὅσο κι' ἐν ἔξορκίεσι δὲν θὰ ξεκόλλησω,

κι' ὄλους σας καλλίτερα θὰ σὰς κἀββελίσω.

Φ.—Τὰ νερά μὰς ἀγίασαν, ἤλθι νῆς χρόνος,

ὄλοι ξεκουμπίστηκαν καὶ σὺ μένετε μόνος.

Φύγε, χᾶσου, σκόρπισε ...

Κ.— Ἄμμι δὲν θὰ φύγω ;

τὸ μεγάλο στόμα μου πρὸ πολὺ τάνειγο.

Φ.—Σ' ἔξορκίζω μὴ φορᾶ ...

Κ.— Ἐσῆρξι δὲν μὲ πιάνουν ...

Φ.—Σ' ἔξορκίζω ὀδὸ φοραῖς ...

Κ.— Κι' ἔκατὸ δὲν φθάνουν ...

Φ.—Σ' ἔξορκίζω τρεῖς φοραῖς ...

Ἔγινες σκοτούρα.

Φ.—Ὅρσε, Καλικάντζαρι, ὄρσε, ἀγίαστοῦρα.

Ἐκεί ὄλιγοις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τόμει τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ πρὸς μὴ δραχμὴ καθέναις
μὲ τὰς σελίδας τὰς λαμπράς κι' εἰκονογραφημένας,
ἐγκόλιον πολυτίμον, ταπεινὴ διδασκαλία
πρὸ πάντων διὰ τοὺς μικροὺς, ποῦ πάνε 'στὰ Σχολεῖα.

Τὸ ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, καλλίστων τῶν περιοδίων,
λαμπρὰ τοῦ νέου πνεύματος παράστασις κι' εἰκόν,
ὑπὸ τῆς Ἀκροπόλεως κομψότατα ἐκίδεται
καὶ νέον πνεῦμα λάβετε καὶ νέον πνεῦμα ἴδετε.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΙ' ΥΘΑΟΙ, συγγραφή τοῦ Παππαμάρκου νέα
καὶ πρὸς τοὺς κατηγόρους τοῦ ἀπάτησις γενναῖα,
ὅπου μὲ λόγου ῥέντος καὶ γλαφυροῦ στοργᾶς
μῖαν πρὸς μῖαν ἀνεῖρει τὰς κατ' αὐτοῦ μομφὰς.

Λεβίδη Νικολάου σπουδαία συγγραφή
γιὰ τὰ ἐν Ρουμανίᾳ Μοναστηριακά,
τὴν διακρίνει πείρα κι' ἡμεθριβὴ σοφῆ
κι' εἰς θέματα ἐγκύπτει Ἐκκλησιαστικά.

BIBAION EYNANAETPOΦON μὲ πῆγινα παντοῖα,
ἐκεῖ πολλὰ περίεργα, ἐκεῖ γαρτομαντεῖα,
καὶ τέλστα μυστήρια ταχυδακτυλογρίας
καὶ καθε προβληματικῆς καὶ σκοτεινῆς μαγείας,
παρ' ὅλων ἐπιτελούμενα προχειρῶς τε κι' εὐκόλοισ
καὶ πὰξ καὶ πᾶσα φρίνεται μαρβῶλα καὶ μαρβόλοισ.
Βιβλίον ὠραϊότατον γιὰ συναναστροφὰς
κι' εἶναι πολὺ καλλίτερα μὴ μῖρα νὰ μὴ φᾶς
παρὰ ταιαύτας παιδιὰς νὰ στερηθῆς ἀστάσις ...
εἰς τὸ γνωστὸν Κατάστημα πωλεῖται τῆς Ἀετίας.